

РЕШЕНИЕ

№ 22349

гр. София, 28.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 09.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

като разгледа дело номер **12651** по описа за **2024** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК във вр. с чл.122, ал.3 от ЗДСл.

Образувано е по искова молба на Я. Р. Ш. срещу Министерството на туризма, с която иска ответникът да бъде осъден да му изплати обезщетение в размер 29 200лв. – главница, за неспазване на изискването за възстановяване на предишната заемана длъжност по смисъла на чл. 122, ал. 1 ЗДСл в периода от 30.06.2023г. до 30.10.2024г.(16 месеца), както и 519,59лв. - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 31.10.2024 г. до 16.12.2024 г., както и законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба до окончателното изплащане на дължимата сума и сторените по делото разноски.

Твърди се в исковата молба, че със Заповед № РД-02-33-66/04.05.2022 г. на Министъра на туризма служебното правоотношение на ищеца е било прекратено, считано от 04.05.2022г. на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл - поради съкращаване на длъжността, като заповедта е отменена от АССГ с Решение №5694/11.10.2022 г. по адм. д. № 4446/2022 г. като незаконосъобразна, решението на АССГ е оставено в сила с окончателно Решение № 6500 от 16.06.2023г. на Върховен административен съд по адм.д. № 12000/2022г. Ищецът поискал възстановяване на предишната си длъжност чрез писмо, заведено в деловодството на министерството под регистрационен номер Т-94-Я-5/21.06.2023г. и след като не бил потърсен в края на законовия двуседмичен срок от постановяването на съдебното решение на ВАС, Ш. се е явил лично на адреса в [населено място], [улица], в последния ден от срока - на 30.06.2023г. На място му е връчена Заповед № РД-02-33-92/29.06.2023г. на министъра на туризма, според която се счита за възстановен на длъжност „младши експерт“, отдел „Развитие на отделните видове туризъм“, дирекция „Туристическа политика“, считано от 30.06.2023г. Като приел, че функциите и задълженията по тази длъжност не

съответстват на предишната заемана длъжност и не е налице „възстановяване“ по смисъла на чл.122, ал.1 от ЗДСл обжалвал Заповед № РД-02-33-92/29.06.2023 г. на Министъра на туризма, Административен съд - София град е постановил Решение № 7184 от 22.11.2023 г. по адм. дело № 6733/2023г. с което се отменя заповедта като незаконосъобразна, потвърдено с окончателно Решение № 11091 от 17.10.2024г. на Върховен административен съд по адм.д. № 2861/2024 г.

На 31.10.2024г. г-н Ш. се е явил лично в Министерството на туризма и е заявил желанието си да бъде възстановен съобразно изискванията на закона на предходната си длъжност. На място му е връчена Заповед № РД-02-33-285/30.10.2024 г., по силата на която ищецът е възстановен на длъжност „младши експерт“ в отдел „Контрол на концесионната дейност“, дирекция „Управление на морските плажове“. Със същата заповед министърът на туризма преназначава служителя на длъжност „младши експерт“ в дирекция „Програмиране и управление на проекти“, която също Ш. обжалва в отделно съдебно производство.

На основание обявената за незаконосъобразна Заповед № РД-02-33-92/29.06.2023г. за възстановяване, ищецът твърди, че не е недопуснат до предишната му длъжност, въпреки че са спазени изискванията за това - отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение и явяване на лицето в съответната институция за заемане на длъжността.

На 03.02.25г. е постъпил отговор на исковата молба, според който същата е неоснователна и недоказана, тъй като в случая не е налице недопускане на г-н Я. Ш. да изпълнява съответната длъжност, а е налице отказ на същия да изпълнява длъжността, на която е бил назначен след отмяната на съкращението.

В съдебно заседание ищецът се представлява от адв. С., който поддържа исковата молба. Претендира разноски в размер на адвокатското възнаграждение и депозит за вещо лице в размер на 3 700лв.

Ответникът - МИНИСТЕРСТВО НА ТУРИЗМА се представлява от юрк. К. и юрк. К..

СГП чрез прокурор С. Д. дава становище за основателност и доказаност на исковата претенция. Моли за произнасяне в посока уважаване на исковата молба, в рамките на експертното изследване, прието по делото.

От фактическа страна се установява, че със Заповед № РД-02-33-66/04.05.2022г. на Министъра на туризма служебното правоотношение на ищеца е било прекратено, считано от 04.05.2022 г. на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл - поради съкращаване на длъжността „младши експерт“ в отдел „Контрол на концесионната дейност“ в Дирекция „Управление на морските плажове“ при МТ с ранг V младши. С окончателно Решение № 6500 от 16.06.2023г. на ВАС по адм.д. № 12000/2022г. е отменена заповедта като незаконосъобразна. Ищецът поискал възстановяване на предишната си длъжност с писмо Т-94-Я-5/21.06.2023 г.

На 30.06.2023г. му била връчена Заповед № РД-02-33-92/29.06.2023 г. на Министъра на туризма, с която бил възстановен на длъжност „младши експерт“, отдел „Развитие на отделните видове туризъм“, дирекция „Туристическа политика“, считано от 30.06.2023г. Като приел, че функциите и задълженията по тази длъжност не съответстват на предишната заемана длъжност и не е налице „възстановяване“ по смисъла на чл.122, ал.1 от ЗДСл обжалвал Заповед № РД-02-33-92/29.06.2023 г. на Министъра на туризма. С окончателно Решение № 11091 от 17.10.2024 г. на Върховен административен съд по адм.д. № 2861/2024 г. заповедта била отменена като незаконосъобразна.

На 31.10.2024 г. г-н Ш. се е явил лично в Министерството на туризма и е заявил желанието си да бъде възстановен на предходната си длъжност. На място му е връчена Заповед № РД-02-33-285/30.10.2024 г., по силата на която ищецът е възстановен на първоначалната си длъжност „младши експерт“ в отдел „Контрол на концесионната дейност“, дирекция „Управление на

морските плажове”. Със същата заповед министърът на туризма го преназначава на длъжност „младши експерт“ в дирекция „Програмиране и управление на проекти“. Тази заповед Ш. също обжалва в отделно съдебно производство.

По делото е приложено невлязло в сила Решение №433/06.01.2025г. на АССГ, 21 състав по адм. д. 11472/2024г., видно от което Я. Ш. обжалва изцяло Заповед РД-02-33-285/30.10.2024г., с която едновременно е възстановен на длъжност „младши експерт“ в отдел „Контрол на концесионната дейност“, Дирекция „Управление на морските плажове“ и със същата заповед на основание чл.82, ал.1 от ЗДСл е преназначен на длъжност „младши експерт“ в дирекция „Програмиране и управление на проекти“, считано от 31.10.2024г. Видно от мотивите на решението Дирекция „Управление на морските плажове“ в МТ е закрыта.

Приета е съдебно – икономическа експертиза, според която сумата на обезщетението по чл. 122, ал. 3 ЗДСл за периода от 30.06.2023 г. до 30.10.2024 г. /16 месеца/, изчислен на база месечното брутно възнаграждение на невъзстановения служител 1825лв. на длъжността, която първоначално е заемал и на която иска да бъде възстановен възлиза на 29 200лв. Размерът на законната лихва върху главницата за периода от 31.10.2024 г. до 16.12.2024 г. е 519,61лв.

От правна страна съдът намира следното:

Съгласно чл.122, ал.3 от ЗДСЛ, когато възстановен по реда на чл.122, ал.1 от с . з. държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право и на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения. За присъждане на обезщетението е необходимо да се установят предпоставките по чл.122, ал.1 от ЗДСл, които са: наличие на отмяна на заповед за прекратяване на служебното правоотношение от съда и явяване на държавния служител в съответната администрация в двуседмичен срок от влизане в сила на съдебното решение, но недопускането му от органа да изпълнява служебните си задължения.

Служебното правоотношение на ищеца е прекратено на 04.05.2022г. – поради съкращаване на длъжността „младши експерт“ в отдел „Контрол на концесионната дейност“ в Дирекция „Управление на морските плажове“ при МТ.

С Постановление на МС № 63 от 26 април 2022 г. е приет нов Устройствен правилник на Министерството на туризма (в сила от 03.05.2022 г., Обн. ДВ. бр.34 от 3 май 2022г.) Според чл. 32, специализираната администрация на министерството е организирана в 6 дирекции: 1. дирекция "Туристическа политика"; 2. дирекция "Маркетинг и реклама"; 3. дирекция "Международна дейност и визови режими"; 4. дирекция "Програмиране и управление на проекти"; 5. дирекция "Концесиониране, наемна и регулаторна дейност в туризма"; 6. дирекция "Контролна и инспекционна дейност".

Дирекция "Управление на морските плажове" по стария УП, в която Я. Ш. е бил младши експерт не съществува, считано от 03.05.2022г. След като ищецът поискал възстановяване на предишната си длъжност, поради отменена заповед за съкращение, на 30.06.2023г. той бил назначен отново като младши експерт, но в друга дирекция и друг отдел, съгласно новия УП. Въпреки това, той настоявал пред органа по назначаването да бъде възстановен в дирекция и отдел, които са закрыти, тъй като преценил, че новата длъжност не съответства на старите му функции и не отговаря на изискването за възстановяване по чл.122, ал.1 от ЗДСл. Тъй като ВАС е отменил заповедта на Министъра на туризма от 29.06.2023г., последният бил принуден да възстанови Ш. на несъществуваща длъжност, в несъществуваща дирекция и отдел. Все пак, за да изпълни ефективно съдебното решение, със същата заповед министърът на туризма го преназначава на налична свободна длъжност „младши експерт“ в дирекция „Програмиране и управление на проекти“. Тази заповед Ш. също обжалва в отделно съдебно производство, което не е

приключило, но съдът приема, че изходът от него е без значение за настоящия спор, тъй като той е изяснен от фактическа и правна страна.

Чл. 122, ал.1 ЗДСл постановява, че при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. Законът не казва нищо за случая, когато тази длъжност вече не съществува, но по правилата на формалната логика няма как да се възстанови служител на несъществуваща длъжност. Поради което задължението на министъра на туризма, така, както е разписано в чл.122, ал.1 ЗДСл, в случая е обективно неизпълнимо, поради което и не следва да бъде обвързано с имуществена отговорност. Когато възстановен по реда на ал. 1 държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право и на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения, но визираните предпоставки за присъждане на обезщетение по отношение на Я. Ш. не са налице. Той фактически е бил назначен на нова, налична длъжност, а не е бил възстановен по чл.122, ал.1 от ЗДСл при първото му връщане на работа, независимо от посоченото в заповедта основание. Липсва и недопускане да изпълнява служебните си задължения. Напротив, неявяването да заеме новата длъжност в срок, носи за него съответните последици, за които следи органът по назначаването и независимо от изхода при обжалването на Заповед №РД-02-33-285/30.10.2024г., исковата му молба с вх. № 33780/17.12.2024г. е неоснователна и следва да се отхвърли.

Водим от горните съображения, Административен съд София - град, 11-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искова молба на Я. Р. Ш. срещу Министерството на туризма, с която иска ответникът да бъде осъден да му изплати обезщетение в размер 29 200лв. – главница, за неспазване на изискването за възстановяване на предишната заемана длъжност по смисъла на чл. 122, ал. 1 ЗДСл в периода от 30.06.2023г. до 30.10.2024г.(16 месеца), както и 519,59лв. - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 31.10.2024 г. до 16.12.2024 г., както и законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба до окончателното изплащане на дължимата сума и сторените по делото разноси.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: